

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Holberg og hans Scene

Citation: Brandes, Edvard: "Holberg og hans Scene", i Brandes, Edvard: *Holberg og hans Scene*, Gyldendal, 1898, s. 260. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_03-shoot-idm140324073902512/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Holberg og hans Scene

kan besidde Affektionsværdi for ham som Tegnet paa hans underdanige Indtrædelse i den Verden, i hvilken han skulde blive Hersker.

Saa underligt blev det: Emil Poulsen spillede den første Aften en Holbergsk Rolle bedre end den nogensinde er udført, fordi Ingen forenede saa mange Betingelser for den som han. Han har ingensinde formet Rollen stærkere og større end ved sin Debut, og han fik siden hen ingen afgørende Betydning for Holbergsk Fremstilling. Broderen derimod, der blev en Fornyer af vor bedste Komik, debuterede kun elevagtigt dygtig i en Rolle, som han aldrig har kunnet forbedre, saaledes var hin første Form paatrykt ham.

Om Emil Poulsen sagde man paa Teatret — ligesom i sin Tid om Høedt: det er en Student; idet man derigennem antydede Frygten for en fremmedartet aandelig Invasion. Derimod anerkendte Teaterfolket straks Olaf, fordi han optraadte som Begynder. Man fornam Skuespillerblodet i hans Aarer, og man mente, at han beskedent vilde føje sig ind i Rammen.

Det syntes i nogle Aar som Emil Poulsen havde oprørske Tendenser, vilde omforme, revolutionere, vise nye Baner. Men Kraften svækkedes, og langsomt gled han over i det Akademiske.

Olaf Poulsen derimod stod længe i Stampe. Han kunde ikke finde sig selv igennem den altfor tilberedte Phisterske Komik. Han har

spillet 233 Roller, og først med den roode Rolle, hin ovennævnte Harlequin, brød han for Alvor igennem.

II.

Det gik de første Aar kummerligt for Olaf Poulsen. Ikke i den Forstand, at han ikke fik Roller eller ikke gjorde Lykke. Phister førte ham haardnakket frem i de vel indstuderede Holbergske Henrik'er, og enhver maatte indrømme, at den ganske unge Skuespiller lagde en usædvanlig Begavelse for Dagen. Publikum og den daværende Kritik overdrev desuden hans Værdi for Eksempel i en Rolle som Henrik i *Maskarade*, hvor han aldrig har vist Selvstændighed. Her var Phister over ham og klemte ham ind i den alerte Lakaj-skikkelse, som i Virkeligheden ikke svarede til den unge Kunstners Naturel. Underligere var det, at han ikke fik bedre Skik paa Peter Ravn; dog man bliver hurtigt klar over, at det Naive ikke i nogen Form kalder paa det Oprindelige i Poulsens Kunst. Allerede Jacob i *Erasmus Montanus* viste det. Dog ganske særligt gælder dette om den ungdommelige Naivetet, fordi Poulsen overhovedet ikke ævner at være ung paa Scenen. Det rent Ydre savner han ikke: han kan endog se forbavsende ung ud, men han virker alligevel